

»Naj čakajo kmetje!« odgovori uradnik, zaničljivo se posmehujoč. »Ako nimate drugega naročila, gospod častnik, se vam priporočam. Z Bogom!«

»Zdi se mi«, pravi nato prav mirno cesar, »da vi sploh nimate časa spolnovati svojih dolžnostij. In vendar je sedaj ob času tolike nesreče treba, da se vsi vestno trudimo, da polajšamo veliko bêdo. Da vam pa vaša služba ne bode delala težave, zato od tega časa niste več cesarski uradnik v tukajšnjem mestu.« Pri teh besedah odpnè cesar svojo vrhno suknjo; na prsih se mu zasveti svitlo znamenje viteškega reda, in prestrašeni uradnik spozna, da je pred njim sam cesar Jožef II.

Cesar pa gre nato takoj iz sobe in se ne poslovi niti z jedno besedico. Ko pride zopet na ulico, pokliče pisarja in mu pravi: »Vi ste odslej najvišji cesarski uradnik v tem mestu. Razdelite takoj žito med stradajoče ljudstvo. Tako hočem jaz, cesar Jožef.«

Pisar takoj prav izvrstno opravi prvi posel svoje nove službe, tako, da je bil cesar prav zadovoljen. Vladar se je kmalu vrnil na Dunaj; ljudstvo si je pa še dolgo časa hvaležno pripovedovalo, kako skrbi za podložnike cesar Jožef II.

S p o m i n .

 ončana je bitva krvava,
 Potihnil srditi je boj,
 Z mrličji je krita planjava,
 In majhen le rešen je roj.

Tu mati se rádosti joče,
 Brat gleda tam brata zavzét,
 Ponosno na sina zre oče,
 Ki bil mu je v boju otet.

Ostali junaki veselo
 Povračajo spet se domov,
 Saj v boju jim vedno želelo
 Srcé pod domači je krov.

Vse ž njimi srčno se raduje,
 Vse peva jim slavo glasno —
 Le nekdo na skrivnem vzdihuje
 Ter rosno si briše oko.

Kdo burno naj rádost opiše,
 Ko dojdemo v rojstveno vas?
 Vsak naglo priskoči iz hiše,
 In vsak jim častita na glas.

Bojevnik star dnij se spominja,
 Ko sam bil tako je sprejet,
 A žitja zdaj moč mu izginja,
 Potrla ga teža je let.

Spominja se zlate mladosti,
 Ko bil se za dom je srčno,
 Dni srečne zrè v tužni starosti,
 Zatò se solzi mu okó.

Ciril Vuga.

